ΓΡΑΦΕΙΑ - ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΓΕΡΟΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ
ΑΛΕΞ ΥΨΗΛΑΝΤΟΥ 177
ΤΗΛΕΦΩΝΑ:
ΣΥΝΤΑΞΙΣ: 24-94
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ: 43-23
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧΜΑΙ 1.50

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

ΕΞΑΣΕΛΙΔΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ
7
ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1963
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ ΙΗ'
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 5472

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΑΤΡΩΝ – ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1886

ΑΧΘΟΦΟΡΟΣ ΕΜΠΡΗΣΤΙΚΩΝ ΥΛΩΝ

Αὐτὸ συνέβαινεν εἰς χρόνους παλαιούς, ὅταν οἱ ἀρχηγοὶ τῶν στιφῶν ἤθελαν νὰ ἐπιτύχουν κορύφωσιν τῆς ἐπιθετικότητος: Ἐξῆπτον τὸ πάθος μὲ τὴν ὑπόσχεσιν τῆς λείας. Δὲν εἶναι, ἴσως, διάφορος ἡ περίπτωσις τῶν ἀσυντάκτων τοῦ «ἀνενδότου». Κινητοποιοῦνται ἀπὸ τὴν μανίαν διὰ τὴν Ἐξουσίαν. Καὶ αὐτῆς τὴν ἅλωσιν, ὁπωσδήποτε ἐπιζητοῦν. Καὶ ἀδιαφοροῦν διὰ τὸν τρόπον. Ἀδιαφοροῦν, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται περὶ δολοφονίας τοῦ ἐθνικοῦ συμφέροντος. Δυνατόν, ὅμως, νὰ παρατηρηθῇ: Ἀποτελοῦν, λοιπόν, πλῆγμα τὰ ἀντιαμερικανικὰ συνθήματα; Ναί, ἀποτελοῦν. Ὄχι ἐπειδὴ θὰ ζημιώσουν οἱ Ἀμερικανοί. Ἀλλὰ διότι ὠφελεῖται ἡ διεθνὴς κομμουνιστικὴ συνωμοσία. Τῆς ἀκολούνουν τὴν δημαγωγίαν. Τῆς προσφέρουν τὴν δικαίωσιν. Καὶ τὴν ἀπαλλάσσουν τοῦ κόπου τῆς ἀποδείξεως. Ἐθνικόφρονες δὲν εἶναι αὐτοί, ποὺ θὰ ζητήσουν — κατὰ τὴν ἐξελικτικὴν φυσιολογίαν — αὔριον νὰ «φύγουν οἱ Ἀμερικανοί»; Καὶ ὅπως δικαιώνονται ἐπὶ τοῦ παλαιοτάτου αὐτοῦ συνθήματός των οἱ κομμουνισταί, διατί, τάχα, δὲν θὰ δικαιωθοῦν — ἔτσι θὰ ὑποστηρίζουν — καὶ ἐφ' ὅλων τῶν ἄλλων;

Διατί, ὅμως, αὐτὴ ἡ δωρεὰ πρὸς τὴν πάντοτε ἐλλοχεύουσαν ἐρυθρὰν ἀπειλήν; Πιστεύουν, μήπως, τὰ ὅσα ἰσχυρίζονται, τὰ ὅσα διακηρύσσουν, τὰ ὅσα κρώζουν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Κέντρου; Ἐὰν διηρμήνευον πεποιθήσεις, θὰ διέπραττον, βέβαια, σφάλμα. Ἀλλὰ θὰ εἶχαν ὑπὲρ αὐτῶν τὸ ἐλαφρυντικὸν τῆς πίστεως. Ἀλλὰ οὔτε περὶ αὐτοῦ πρόκειται. Ἁπλῶς, ὑποκρίνονται. Καὶ ψεύδονται. Καὶ ρίπτουν νέον ὑλικόν, νέαν τροφὴν εἰς τὸν ἐκβιασμόν, τὸν ὁποῖον ἀσκοῦν. Προχωροῦν, δῆθεν, εἰς βάθος. Ἐνῷ, κατ' οὐσίαν, ἐντάσσονται εἰς τὴν ΕΔΑ καὶ εὐθυγραμμίζονται μὲ τὴν στρατηγικήν της. Καὶ αὐτό, ἀκριβῶς, εἶναι ἐκεῖνο, ποὺ οὐδέποτε θὰ ἀμνηστευθῇ ἀπὸ τὴν λαϊκὴν συνείδησιν. Οἱ Ἕλληνες — δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία — θὰ βλέπουν πάντοτε ἕνα Παπανδρέου ἀθέλητον καί, ἀπὸ ὡρισμένων ἀπόψεων, ἀζήτητον σύμμαχον τῶν ὑπαλλήλων τῆς Μόσχας. Θὰ βλέπουν ἕνα Παπανδρέου ἀχθοφόρον ἐμπρηστικῶν ὑλῶν ξένης προελεύσεως. Θὰ βλέπουν ἕνα Παπανδρέου, ἐπιτιθέμενον κατὰ τῶν Ἀμερικανῶν καί, συγχρόνως, ἀνεχόμενον προτάσεις τῶν βουλευτῶν του — ἴσως καὶ κατ' ἔμπνευσίν του — ὅπως προπαρασκευασθῇ καὶ πορεία πρὸς τὴν Οὐάσιγκτων!! Καὶ δὲν θὰ αἰσθάνωνται οἱ Ἕλληνες περιφρόνησιν. Θὰ δοκιμάζουν, διὰ τὴν περίστασίν του, κᾶτι πολὺ βαρύτερον: Θλῖψιν.

Ὅταν, λοιπόν, μέχρις αὐτῆς τῆς ἐκπτώσεως ὠθῇ ἡ ἀρχομανία· ὅταν ἐπιδιώκεται ἀδίστακτος διακύβευσις καὶ αὐτῶν τῶν συμμαχικῶν δεσμῶν, ποὺ ἀποτελοῦν βαρεῖαν ἐγγύησιν ἐθνικῆς ἀσφαλείας· ὅταν ἐκδηλοῦται ἀδιαφορία διὰ τὴν ἐντὸς τῆς Ἀτλαντικῆς Κοινότητος ὀντότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ παράγοντος, μὲ πληγωμένον κῦρος καὶ ἀμφισβητουμένην ἐπιφάνειαν· ὅταν, πέραν ὅλων αὐτῶν, στραγγαλίζεται, ἐν ψυχρῷ, ἡ ἀλήθεια διὰ τοὺς Ἀμερικανούς, διατί, πλέον, θὰ ἐκπλαγῇ κανεὶς διὰ τὰς ἄλλας ἐκείνας ἀσυνεπείας καὶ παλινωδίας τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Κέντρου; Καὶ ἐννοοῦμεν τὰς ἀφορώσας τὸ Στέμμα. Ἐν τούτοις, αἱ ἀσυνέπειαι καὶ παλινωδίαι αὐταὶ εἶναι ἐμφαντικῶς χαρακτηριστικαὶ τῆς στάθμης, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεται ἡ μεθοδολογία τοῦ «ἀνενδότου ἀγῶνος». Καὶ τὰς ὑπενθυμίζομεν ὑπ' αὐτὴν τὴν ἔννοιαν. Ἐδήλωσεν ὁ κ. Παπανδρέου, εὐθὺς μετὰ τὴν γνωστὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ Πρωθυπουργοῦ, ἡ ὁποία ἠκολούθησε τὴν δημοσίευσιν τῆς ἐπιστολῆς: «Ὁ Βασιλεὺς ταυτίζεται μὲ τὴν ΕΡΕ»!! Καθ' ὁδόν, ὅμως, πρὸς τὸ Ἀγρίνιον καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δημοκοπικῆς του ἐπιθέσεως ἐναντίον τῶν τόσον νηφαλίων καὶ προσεκτικῶν Αἰτωλοακαρνάνων ἐτροποποιήθη ὁ ἀφορισμός. Δὲν ταυτίζεται ὁ Βασιλεύς. Παρουσιάζουν, ἁπλῶς, ταυτιζόμενον τὸν Βασιλέα. Καὶ ἔρχεται ἡ τρίτη πρᾶξις τῆς φάρσας. Ἀποκαθίσταται εἰς τὴν ἀρχικήν του διατύπωσιν τὸ συμπέρασμα ἐνώπιον τῆς κοινοβουλευτικῆς ὁλκάδος. Ἔχομεν, δηλαδή, τρεῖς μεταμορφώσεις, τρία «πιστεύω» εἰς διάστημα ὄχι μεγαλύτερον τῶν δέκα ἡμερῶν. Καὶ ἐρωτᾶται: Εἶναι, ἀρά γε, ὁ πανικὸς τοῦ καταντήματος, ποὺ ἐξευτελίζει τὴν μνήμην; Εἶναι, μήπως, ἡ ἕξις τῆς ἀσταθείας; Εἶναι ἡ σκοπιμότης τῶν παραλλαγῶν, μὲ τὰς ὁποίας ἐπιζητεῖται θόλωσις καὶ εὐκολία ἀθετήσεων; Δὲν ἐνδιαφέρει νὰ προσδιορισθῇ ἐπακριβῶς ἡ αἰτία. Ἐνδιαφέρει, ὅμως, νὰ συναχθῇ τὸ συμπέρασμα.

Θὰ εἰπῆτε, ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς δὲν ἐπερίμενε νὰ ἐξαγάγῃ τώρα τὸ πόρισμά του. Σύμφωνοι. Ἀλλὰ καὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἀντιπαρέλθῃ τὴν ἐπαναβεβαίωσιν τῆς ὀρθῆς ἐκτιμήσεώς του. Τὴν προσφέρει ὁ ἴδιος ὁ κ. Παπανδρέου. Καὶ τὴν προσφέρει ἀκριβῶς τὴν στιγμήν, κατὰ τὴν ὁποίαν προσπαθεῖ νὰ πείσῃ, ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ καὶ ὄχι τὸ ἰδικόν του ἀνεμοδούριον, εὐθύνονται διὰ τὰς ἀπεγνωσμένας ἀνοησίας, τοὺς ἐκτραχηλισμοὺς καὶ τὰς ἀσυδοσίας, τὰς ὁποίας δίδει εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν ὡς συνταγὴν πολιτικῆς ἀρετῆς. Ὡς συνταγὴν Δημοκρατίας — ἰδίᾳ εἰς τοὺς νέους, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του. Καὶ ἰσχυρίζεται μέν, ὅτι... ἐπαναπατρίζει τὴν Δημοκρατίαν. Βέβαιον, ὅμως, εἶναι, ὅτι τὴν φυγαδεύει. Τὴν φυγαδεύει ὡς ἔννοιαν πολιτικῆς συνεπείας. Τὴν φυγαδεύει ὡς ἐπιταγὴν ἐθνικῆς εὐθύνης. Τὴν φυγαδεύει ὡς ἠθικὸν ἐξοπλισμὸν τοῦ Λαοῦ. Τὴν φυγαδεύει ὡς ἐσωτερικὴν τάξιν, ὁμαλότητα καὶ γαλήνην. Τὴν φυγαδεύει ὡς λειτουργίαν προόδου καὶ ἀναπτύξεως. Καὶ ἀντ' αὐτῆς δίδει ἄδειαν εἰσόδου εἰς ξένα συνθήματα, ξένας ἐπιδιώξεις. Δίδει διαβατήριον εἰς ἐπιβουλήν. Ἀλλὰ αὐτὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος καὶ αὐτὴ ἡ τακτική του.

ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ ΔΕΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΑΣΙΣ ΨΥΧΩΝ

ΜΕ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΝ ΕΞΑΡΣΙΝ ΥΠΕΔΕΧΘΗ ΤΟ ΤΙΜΙΟΝ ΞΥΛΟΝ ΧΘΕΣ Ο ΠΑΤΡΑΪΚΟΣ ΛΑΟΣ

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΝΑΟΝ

ΤΗΝ ΤΡΙΤΗΝ ΘΑ ΜΕΤΑΦΕΡΘΗ ΕΙΣ ΤΟ ΑΙΓΙΟΝ

Θεία Εὐδοκία, χάρις εἰς τὰς ἀκαμάτους ἐνεργείας τοῦ Σεβασμιωτάτου Πατρῶν κ. Κωνσταντίνου καὶ τοῦ Δημάρχου κ. Ν. Βέργου, ἡ πόλις τῶν Πατρῶν ηὐτύχησε χθὲς νὰ ζήσῃ ἱστορικὰς στιγμὰς θρησκευτικῆς ἐξάρσεως καὶ ἐθνικῆς ἐξάψεως, ὑποδεχομένη τὸ εἰς τὴν Μονὴν Ξηροποτάμου τοῦ Ἁγίου Ὄρους φυλασσόμενον τμῆμα τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐμαρτύρησεν ὁ Θεάνθρωπος, χάριν τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου.

Ὅ,τι ἐγένετο χθὲς τὴν πρωΐαν κατὰ τὴν ἐπίσημον ὑποδοχὴν τοῦ σεπτοῦ Σταυροῦ καὶ ὅ,τι ἐπραγματοποιήθησεν ὅλο τὸ ἀπόγευμα καὶ ἀργὰ τὴν ἑσπέραν εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναόν, ὅπου ἦρξε τὸ προσκύνημα, δὲν ἦτο ἔργον ἁπλοῦς συναγερμοῦ τοῦ Παλαϊκοῦ λαοῦ ἀπὸ τοὺς συνήθους. Ἦτο συναγερμὸς δέους καὶ ἀνατάσεως τῶν ψυχῶν τῆς Παλαϊκῆς Κοινωνίας.

Ἀπὸ τῆς 10ης π.μ. ἔκλεισαν, ἐκτὸς ὀλιγοστῶν ἐξαιρέσεων, ὅλα τὰ καταστήματα, ἀλλὰ δὲ λαϊκαὶ μάζαι ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν καὶ τοῦ κέντρου ἐκινοῦντο πρὸς τὴν εἴσοδον τῆς πόλεως καὶ πρὸς τὴν ὁδὸν Μαιζῶνος διὰ νὰ καταλάβουν μίαν θέσιν εἰς τὰ πεζοδρόμια ἢ εἰς τὰς ἐξώστας, τὰ παράθυρα καὶ τὰς στέγας ἀκόμη τῶν οἰκιῶν καὶ νὰ παρακολουθήσουν τὴν εἴσοδον τοῦ Τιμίου Ξύλου καὶ τὴν ἐν Ἱερᾷ πομπῇ μεταφορὰν Αὐτοῦ εἰς τὴν Μητρόπολιν. Ἀπὸ τῆς 1.35΄ π.μ. καθ' ὅλον τὸ τμῆμα τῆς ὁδοῦ Μαιζῶνος, ἀπὸ τῆς Καρόλου μέχρι τῆς Ἑρμοῦ, εἰς τὰ πεζοδρόμια, εἰς τοὺς ἐξώστας καὶ τὰ παράθυρα κλπ., εἶχεν ὑπερπληρωθῇ τὸ ἀδιαχώρητον, παντοῦ ἐκαίοντο λιβανωτά, τὸ δὲ κατάστρωμα τῆς ὁδοῦ εἶχε στρωθῇ μὲ σμέρτα καὶ κατὰ διαστήματα μὲ πολυτίμους τάπητας. Παράλληλα, καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς Μαιζῶνος, ἀπὸ Καρόλου μέχρις Ἑρμοῦ, εἶχε παραταχθῆ, εἰς δύο στίχους, κατ' ἀντιζυγίαν, δύναμις στρατοῦ διὰ τὴν ἀπόδοσιν τῶν τιμῶν.

Μία συγκινητικὴ καὶ πλήρης θρησκευτικοῦ δέους στιγμή: Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πατρῶν παραλαμβάνει τὸ Τίμιον Ξύλον ἀπὸ τὸν Ἔξαρχον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, Σεβ. Μητροπολίτην Ρόδου

ΥΠΟΔΟΧΗ ΕΙΣ ΤΟ ΡΙΟΝ

Τὸ σεπτὸν Ξύλον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, συνοδευόμενον ἀπὸ τὸν Προηγούμενον τῆς ἀντιπροσωπείας ἀρχιμανδρίτην τοῦ Ἁγίου Ὄρους κ. Εὐσέβιον, τὸν ἐν Ἑλλάδι Ἔξαρχον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου — εἰς τὸ κλῖμα τοῦ ὁποίου ὑπάγεται ἡ Ἱερὰ Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὄρους — Σεβασμιώτατον Ρόδου κ. Σπυρίδωνα, τὸν Σεβ. Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. Γεώργιον καὶ τὸν πρωτοσύγκελλον τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος πανοσιολογιώτατον κ. Ἀβραντινήν, ἔφθασεν εἰς Ρίον τὴν 10.30΄ π.μ. ἀκριβῶς, ἐκεῖ δὲ ἀνέμενον καὶ ὑπεδέχθησαν Αὐτὸ καὶ τὴν ἱερατικὴν συνοδείαν Του, ὁ Σεβασμιώτατος Πατρῶν μετὰ τοῦ πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως πανοσιολογιωτάτου Ἱεροθέου Τσαντίλη, ὁ νομαρχὼν κ. Καρακώστας, ὁ δήμαρχος Πατρέων κ. Νῖκος Βέτσος καὶ ὁ στρατιωτικὸς διοικητὴς Πατρῶν κ. Κοτσαλῆς.

Ἡ πρώτη ὑποδοχὴ καὶ προσκύνησις ἐγένετο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατρῶν — Ἀθηνῶν, παρὰ τὴν διασταύρωσιν τῆς νέας ὁδοῦ πρὸς Ρίον, ὅπου εἶχον συγκεντρωθῇ καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ Ρίου. Κατὰ τὴν πρώτην συνάντησιν, ὁ Προηγούμενος πανοσιολογιώτατος Εὐσέβιος εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ τονίσῃ «Ἐρχόμεθα χάρις εἰς τὰς ἐπιμόνους ἐνεργείας τοῦ Σεβασμιωτάτου καὶ τοῦ εὐσεβοῦς Δημάρχου τῶν Πατρέων» καὶ ἐν συνεχείᾳ λόγω τοῦ ὅτι ἦτο ἐνωρίτερον τῆς καθωρισθείσης ὥρας, ἡ ἱερὰ συνοδεία μετέφερε τὸ Τίμιον Ξύλον εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγίου Γεωργίου Ρίου, ὅπου παρέμεινεν ἐπὶ ἡμίωρον, ἐνῷ ὁ Σεβασμιώτατος Πατρῶν μετὰ τοῦ πρωτοσυγκέλλου ἀνεχώρησαν εἰς Πάτρας, διὰ νὰ τεθοῦν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Ἱερᾶς Πομπῆς διὰ τὴν ἐπίσημον ὑποδοχήν, ἥτις ἐγένετο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μαιζῶνος, πρὸ τοῦ μεγάρου τοῦ Ἀρσακείου.

Η ΜΕΤΑΦΟΡΑ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΞΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΜΑΣ

Ἐν τῷ μεταξύ, εἰς τὸν πρὸ τοῦ Ἀρσακείου χῶρον εἶχον προσέλθει ὁ βουλευτὴς κ. Ἀπ. Καραστπήλιος, ὁ πρόεδρος κ. Γκολφινόπουλος καὶ τὰ μέλη τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, ὁ κ. Ἀστυν. Διευθυντὴς, ὁ κ. Α. Δ. Χωροφυλακῆς καὶ ἅπασαι αἱ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ τῆς πόλεως.

Ἡ Ἱερὰ Συνοδεία μὲ τὸ σεπτὸν Ξύλον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ — ὅπερ φυλάσσεται ἐντὸς χρυσοῦ κυβουκλίου, φέροντος τὰς παραστάσεις τοῦ Θείου Μαρτυρίου τοῦ Γολγοθᾶ — ἀναχωρήσασα ἐκ Ρίου δι' αὐτοκινήτων, τῶν ὁποίων προηγεῖτο μοτοσυκλεττιστὴς τῆς Τροχαίας, ἔφθασε τὴν 11.15΄ καὶ ἀπεβιβάσθη εἰς τὸν πρὸ τοῦ Ἀρσακείου χῶρον ἐνῶ οἱ κώδωνες ὅλων τῶν ναῶν τῆς πόλεως καὶ τοῦ ναοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τῶν Καθολικῶν ἐκρούοντο

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛΙΔΑ

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

ΘΥΜΙΑΜΑ ΜΟΝΟΝ ΨΥΧΩΝ

«Τίνα χρείαν ἔχω πλήθους τῶν θυσιῶν σας; λέγει Κύριος· κεχορτασμένος εἶμαι ἀπὸ ὁλοκαυτωμάτων κριῶν καὶ ἀπὸ πάχους σιτευομένων καὶ δὲν εὐαρεστοῦμαι εἰς αἷμα ταύρων ἢ ἀρνίων ἢ τράγων... Μὴ φέρετε πλέον ματαίας προσφοράς· τὸ θυμίαμα εἶναι βδέλυγμα εἰς ἐμέ· τὰς νεομηνίας καὶ τὰ σάββατα, τὴν συγκάλεσιν τῶν συνάξεων δὲν δύναμαι νὰ βαστάσω, ἀνομίαν καὶ πανηγυρικὴν συνάθροισιν... Αἱ χεῖρες σας εἶναι πλήρεις αἱμάτων. Λούσθητε, καθαρίσθητε· ἀποβάλετε τὴν κακίαν τῶν πράξεών σας ἀπ' ἐμπροσθέν μου· παύσατε τῶν ὀφθαλμῶν μου· παύσατε πράττοντες τὸ κακόν, μάθετε νὰ πράττητε τὸ καλό· ἐκζητήσατε κρίσιν, κάμετε εὐθύτητα εἰς τὸν δεδυναστευόμενον, κρίνατε τὸν ὀρφανόν, προστατεύσατε τὴν χήραν τῆς χήρας».

Καὶ εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ἡ λαϊκὴ εὐλαβοφροσύνη καὶ εὐαισθησία ἔφτασε χθὲς στὴν ἀκμή της. Ἔνωσε τὰ χέρια μπρὸς στὸ στῆθος καὶ μὲ ὄψη ἀναλλοίωμη ἀπὸ πίστη, δέχτηκε τὸ Τίμιο Ξύλο. Ἡ κατάνυξη ἦταν ἀκόμη ἀπὸ τὴν τρυφερότητα τῶν ψυχῶν καὶ μέσα στὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἐκκλησίας διέτρεχε ἀδιάκοπα τὸ ρῖγος τῆς πίστεως. Μὲ καρδιὲς τριζοβολοῦν καὶ ἀνοιχτὰ στὰ πέτρινα σκαλιά, εἶδα τὰ γυναικῶν νὰ στάζουν δάκρυα. Ἀλλὰ τὸ Ξύλο τῆς θυσίας τοῦ Ἁγίου θύματος ἦταν κοντά μας καὶ μᾶς ἔφερνε τὴ δρόσο τῆς ἐξαγνισμοῦ, ἀπὸ ὅλα τὰ στίγματα τῆς ἁμαρτίας. Ὁ Σταυρὸς στὴ δόξα του καὶ στὴν αἰώνια μας θύμιζε τὸ μεγάλο μαρτύριο τοῦ Θεοῦ. Μᾶς ἔφερε κοντὰ στὴν ἀγωνία τῆς ἀγίας σάρκας. Μᾶς θύμιζε τὴ λύτρωση διὰ τοῦ τίμιου αἵματος, ποὺ χύθηκε, διὰ νὰ συμβολίσῃ τὴν καινὴ διαθήκη ποὺ συνήφθη ἀπὸ τὴν μεταλήψεως. Μᾶς ἔφερε ἀκόμα περισσότερο κοντὰ στὸν Θεό, ποὺ σήκωσε τὴς ἁμαρτίες τοῦ κόσμου. Καὶ ὁ στοχασμὸς ἀναμαζεύτηκε κατανυκτικὸς στὸ ἀγγελο κομμάτι τοῦ Ξύλου. Ἡ ἅγια ἀκρίβεια μας παράστεκε δίπλα μας ἔνδοξος, τεράστια, κι' ἔδινε τὴν ἐπιμονὴ τῆς συντριβῆς, ποὺ ἔφτανε ὡς τὴ λιποθυμία τῆς καρδιᾶς. Ἡ ἐλογερὴ πίστη ἐκυρίευε τὸ λαό, ποὺ νόμιζες πὼς ἔφθανε ἀπὸ τὰ κράσπεδα τοῦ Θρόνου τοῦ Θεοῦ. Κι' ἐκεῖ, στὸν τεράστιο ὁρίζοντα τῆς πίστεως, εὕρισκε ἀπόκαλύψεις. Καὶ βρέθηκε μέσα σὲ μιὰ τέλεια ὑποταγή. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἦταν μάταια ἀπὸ τὴν προσφορὰ καὶ δὲν ἐρχόταν ἀπὸ τὰ ἀποκαΰσματα κριῶν. Ἦταν θυμίαμα ψυχῶν, ἦταν ἡ κοινὴ παραδοχὴ τῆς μεγάλης στιγμῆς.

Ὁ Σεβασμιώτατος μὲ τὸ ἱερατεῖον ὅλων τῶν ἐνοριῶν, ὡδήγησε τὸ ἀτίμητο Ξύλο ὡς τὸ θῶκο, τὸν προετοιμασμένο μὲ θυμιάματα λιβανωτοῦ καὶ λαμπάδων. Καὶ ὅλοι ἦσαν ἐκμηδενισμένοι ἀπὸ τὴ θεία χάρη, γιατί ἀξιώθηκαν νὰ γίνουν τιμητικὴ συνοδεία τοῦ ἁγίου σχήματος, ποὺ ὁ Θεὸς ἐρράντισε μὲ τὸ αἷμα Του. Καὶ τὸ ἱερὸ φρούριο, μέσα στὴ φλογερώτερη συγκίνηση, παρεδόθη στὸ προσκύνημα. Τὸ θαῦμα τοῦ αἰωνίου πάθους ἦταν ἐκεῖ. Πανοπλία ἀδιαπέραστη, ποὺ ζοῦσε μὲ τὸ θάνατο τοῦ μεγάλου Θεοῦ. Καὶ νόμιζες ὅτι ὅλα βρίσκονταν μέσα στὸν ἐξαγνισμὸ καὶ ὅλα ξανανεβαίνουν στὴν πηγὴ τοῦ φωτός.

Σ' αὐτὸ τὸ Ξύλο ἐκρεμάστηκε ὁ Χριστός. Αὐτὸ τὸ Ξύλο ποτίστηκε μὲ τὸ μαρτύριό Του. Πάνω αὐτοῦ ἀνοίχτηκαν ἡ πληγές Του. Κι' αὐτοῦ ἔσταζε τὸ αἷμα καὶ ὁ ἱδρώς Του. Τί ἤμαστε πρὶν ἀπὸ τὸ ἐκούσιο Πάθος; Μιὰ χούφτα ρυπαρότητας, μιὰ χούφτα κονιορτοῦ καὶ μιὰ ἀπέραντη κόλαση. Κι' αὐτὸ ὁ κόσμο τὸ ἀναμετρᾷ καὶ πλούσια ἡ χάρη τοῦ Σταυροῦ τὸν περιλούζει μὲ ἔκσταση ἄρρητη. Γι' αὐτὸ συσπειρώνεται ἐκεῖ εὐλαβικὰ καὶ ἔχει ὁ καθένας στὸ βάθος τοῦ εἶναι του ἀπὸ ἕνα Ἐσταυρωμένο, ποὺ ἔδιωχνε μὲ τὰ αἰμοστάζοντα χέρια του τὰ σκότη. Καὶ στὴς ὧρες αὐτὲς τῆς θείας συγκίνησης τοῦ ἀνθρώπου, ὁ Χριστὸς γινόταν φίλος του καὶ δεχόταν τοὺς θησαυροὺς τῆς ἀγάπης του, γιατί δὲν ἦταν ἀρνίων καὶ ταύρων πάχος. Ἦταν συνομιλία ἐλεύθερη ψυχῶν. Ἦταν ὁλοφύσικο ξεχείλισμα καρδιᾶς, ἦταν φτερούγισμα ἀπαλὸ τῆς διάνοιας πρὸς τὸ πάθος τὸ ἑκούσιον.

Ὁ κόσμος χθὲς δέχτηκε στὸν τόπο του τὸν Τίμιο Σταυρὸ κι' αὐτό, χάρις στὴν ἀρωγὴ τοῦ Ὑψίστου. Θὰ μείνῃ κοντά μας τρεῖς ἡμέρες, γιὰ νὰ μᾶς δώσῃ τὴ δύναμη τῆς προσευχῆς. Ἡ εὐλογία αὐτὴ ἐξορμᾷ ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ ὁρίζοντα καὶ ἡ καρδιὲς μαλαματένιες χτυποῦν τὸ μουσικὸ ἦχο τους. Ἤρθε κι' ἐδῶ ἡ χάρις τοῦ Κυρίου κι' ἔφερε ἐσωτερικὲς ἀγαλλιάσεις.

«Χαῖρε, ὅτι λειμῶνα τῆς τρυφῆς ἀναθάλλεις· χαῖρε, ὅτι λιμένα τῶν ψυχῶν ἑτοιμάζεις.

»Χαῖρε, δεκτὸν πρεσβείας θυμίαμα· χαῖρε, παντὸς τοῦ κόσμου ἐξίλασμα· χαῖρε, ξύλον εὐσκιόφυλλον, ὑφ' οὗ σκέπονται πολλοί»!

ΕΥΑ

Κατὰ τὴν Θεμελίωσιν τοῦ νέου ἐργοστασίου εἰς Λάρισαν

Η ΧΩΡΑ ΒΑΙΝΕΙ ΣΤΑΘΕΡΩΣ ΕΙΣ ΟΔΟΝ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝ. ΑΝΑΠΤΥΞΕΩΣ

Τὸ ἐθνικὸν εἰσόδημα ηὐξήθη κατὰ 70ο/ο.-Οἱ ἀριθμοί, ἀποστομωτική ἀπάντησις εἰς τοὺς δημοκόπους. - Αὐξάνομεν τὰς ἀνάγκας μας ταχύτερον τῆς αὐξήσεως τοῦ εἰσοδήματος. Ἱκανοποίησις παραλόγων αἰτημάτων θὰ ὡδήγη (εὐθέως) εἰς χρεωκοπίαν

Ο ΧΘΕΣΙΝΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ κ. Κ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Τοῦ κ. ΧΡΗΣΤΟΥ Γ. ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΥ
Δημάρχου, Πρώην Ὑπουργοῦ

Μεταξὺ ἀπαραμίλλων, ἐπιλογὴ δὲν γίνεται. Ἐξαίρεσις δικαιολογεῖται, διὰ τὸ Μεσολόγγι. Διότι αὐτὸ ἔχει τὴν Ἔξοδον. Καὶ εἶναι ἡ Ἔξοδος τὸ ἐπιφανέστερον γεγονὸς τοῦ 1821. Εἶναι ἀμέτρητα τὰ τρόπαια τοῦ ἀγῶνος. Ἀμέτρητοι οἱ ἄθλοι. Ἀμέτρητοι οἱ σταθμοί. Τίποτε ὅμως δὲν ἠμπορεῖ νὰ διεκδικήσῃ προβάδισμα ἐμπρὸς εἰς τὴν ἔξοδον. Καὶ εἰς αὐτὴν ἔγκειται ἡ αἰωνία δόξα τοῦ θρυλικοῦ φράκτη. Δὲν ἦτο ὁ ἡρωϊσμὸς ποὺ τὴν ἐδημιούργησε. Ἦτο ἡ θυσία, ποὺ κατηκύρωσε τὸν ἡρωϊσμόν. Οἱ ἡμίθεοι κατέστησαν μάρτυρες. Ἰδοὺ ἡ συμπύκνωσις τοῦ θριάμβου. Τὸ νόημα καὶ τὸ μεγαλεῖον του.

Εἰς τὸ Μεσολόγγι τότε ὅλα εἶχαν φθάσει εἰς τὴν ἀκραίαν των ἔκφρασιν. Ὅλαι αἱ δυνατότητες εἶχαν ἐξαντληθῆ. Καὶ ἀξιοποιηθῆ. Θὰ ἠδύνατο μὲ ποσοστὸν μόνον τῆς εἰσφορᾶς των οἱ πρόμαχοι νὰ μένουν ἔνδοξοι. Εἶχαν δώσει ψυχὴν καὶ ὕλην. Μὲ τὴν πρώτην ἔμειναν ἐλεύθεροι καὶ ὡς πολιορκημένοι. Μὲ τὰ σώματα εἶχαν ἀντιτάξει ἄμυναν. Οὔτε μία, οὔτε δύο αἱ ἔφοδοι τῆς βίας. Κατὰ καιροὺς ὁ ἐχθρὸς εἶχε ρίξει ἐναντίον τοῦ φράκτου τὰς ἐκλεκτοτέρας δυνάμεις του. Τοὺς σπουδαιοτέρους τῶν στρατηγῶν του. Γνωρίζων τὴν σημασίαν τῆς θέσεως ὡς στρατηγικῆς διόδου, μεγίστης σημασίας διὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ὅλου ἀγῶνος, εἶχε τὴν ἀπόφασιν διὰ παντὸς μέσου, ἁλώσεως τοῦ Μεσολογγίου. Καὶ εἶχε κινητοποιήσει πλῆθος καὶ ποιότητα. Ὅμως ἀπέτυχε. Διότι ἐκεῖ, εἰς τὸν φράκτην, τὸν ἀνέμενεν ἡ ψυχὴ τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν ἐντονωτέραν ἔξαρσιν. Τὸν ἀνέμενεν νεκρωμένη ἀπὸ τὸ δίκαιον, πυρακτωμένη ἀπὸ τὸπάθος τῆς ἐλευθερίας, ἄτρομος ἀπὸ τὴν συνείδησιν τῆς ὑπεροχῆς. Καὶ αἱ ἔφοδοι ἐθρυμματίζοντο ὅπως τὰ μανιασμένα κύματα πάνω εἰς τοὺς βράχους. Ἕως πότε ὅμως; Ἡ ψυχὴ τῶν πολεμιστῶν δὲν ἐδουλώθη ποτὲ εἰς τὸ Μεσολόγγι. Καί, φυσικά, δὲν ἐκάμφθη. Τὰ μέσα ὅμως ἦλθε στιγμὴ ποὺ ἔλλειψαν ἐντελῶς. Ἀκόμη καὶ τὰ πλέον ὑποτυπώδη. Ἡ πεῖνα, ἡ ἐξάντλησις, αἱ ἀσθένειαι... Σκέλεθρα ξεσαρκωμένα οἱ ἀγωνισταί, ὅπως τοὺς ζωγραφίζει, μὲ τόσην παραστατικότητα, ὁ ποιητής. Ἐν τούτοις τὰ «σκέλεθρα» δ